

индивидуалния избор на личността. Напълно основателно обаче редица учени внасят и допълнителното уточнение, че в случаите на преферирано етническо самосъзнание е необходимо и съответната предпочитана етническа общност да приема и признава тези роми като част от нея. В конкретните случаи това условие отсъства – българи, турци, румънци не признават тези ромски групи като част от собствените им етнически общности. Това е причината да се отнасяме с известна условност и с необходимите уточнения към резултатите от преброяванията на населението.

Съвременното българско общество се утвърждава като еднонационална общност с интегрирани в нея миньорни етнически групи. Тези общности обхващат около 15–17 % от днешното население на България и Минков (2001) най-общо ги разделя на две групи: „Първата включва малочислените общности на арменци, власи, гърци, евреи, каракачани, руси, арумъни и др., които общо наброяват 40–50 хил. г. Тези етнически групи живеят практически дисперсно сред българския етнос и са дълбоко интегрирани в българската нация: по степен на развитие, цивилизованост и характеристики на културата си те се изравняват с българите и равностойно се включват във всички сфери на икономическия, социалния и културния живот на българското общество. Към втората група се включват общностите на българските роми и българските турци, които са относително многобройни. Процесите на приобщаване на българските роми и българските турци към националната общност протичат по-сложно и противоречиво”. Това най-вече важи за българските роми, за които е характерно обособено съществуване в „махали, гета, квартали”, различна културна самобитност, значителна изостаналост в битовата им култура и начина им на живот от културното и цивилизационно ниво на българската общност. Към всичко това трябва да се прибавят и недружелюбните и конфликтни отношения с българите и останалите етнически групи на битово ниво и в непосредствени персонални и съседски взаимоотношения и т.н. Независимо от целенасочените обществени и държавни грижи от 50-те години на XX в. интеграцията им с българската общност е частична и повърхностна, като най-голямо е изоставането от националните параметри в битовата сфера, образованието, спазването на обществените норми. Настъпилата икономическа криза е съществен фактор за засилване на етноцентризма, на склонността към дискриминационни мерки и предразсъдъци, които допълнително усложняват междуетническите взаимоотношения.

Освен присъщите им етнографски характеристики, етническите общности имат подчертано изразени и твърде специфични пространствено-географски характеристики. Основната цел на настоящото изследване е максимално точно да се проследят промените в броя и локализацията на ромската етническа група, която през цялата следосвобожденска история на страната ни е заемала над 2 % от населението. В изследването са проследени общите и регионалните особености в динамиката на демографските процеси и териториалното разпределение на ромите у